

International Youth Camp 2018

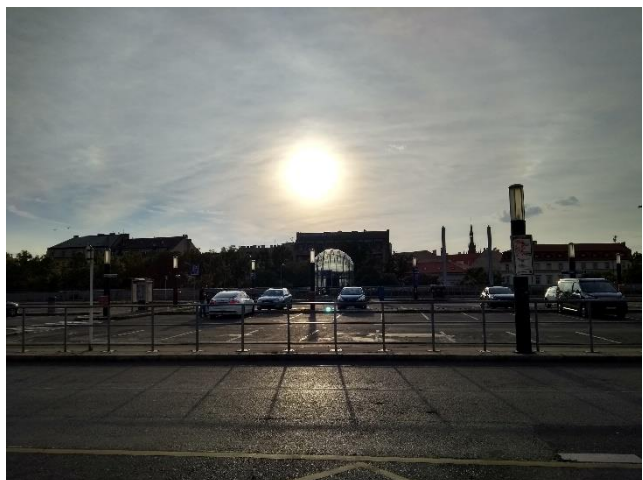
Žamberk

Beszámoló

Hogy őszinte legyek én sose hallottam erről a táborról egészen addig amíg egy szép júniusi napon Molnár Veronika tanárnő meg nem állított a folyosón. Mesélt róla picit, hogy tradíciója van, hogy jönnek lengyel, olasz, német, francia, cseh diákok, aztán megkérdezte mennék-e? Nos, én elsősre kicsit meglepődtem, de rövid gondolkodás után beleegyeztem, hogy engem nevezzen az osztályból. Izgatott voltam, majd pár hétig szó sem esett róla, így én is kevesebbet foglalkoztam vele. Az utolsó napok egyikén találkoztam az igazgató úrral a folyosón, aki a kezembe nyomott egy jelentkezési lapot és egy program tervet. Kiderült, hogy engem választott ő és a tantestület erre a megtisztelő feladatra, amit ezúton is nagyon szépen köszönök.

Július tizenharmadikán utaztunk, pénteki nap volt. Az iskola vége és ez időpont között nem sok információt kaptunk az útról, nem tudtuk, hánykor, honnan indulunk, milyen lesz a szállás az ellátás stb. Úgyhogy kicsit kezdtem aggódni, szerencsére keddre összehívtak egy megbeszélést a Városházára. Találkoztunk, tájékoztattak minket mindenről és átadták az ajándékot, amit nekünk kellett továbbítani az ottaniaknak. Félvállról megemlítették, hogy készítenünk kéne valami bemutatkozást, magunkról, Veszprémről és úgy összeségében az országról. Mi ekkor összenéztünk és tekintve, hogy senki nem ért rá filmet forgatni, koreográfiát kitalálni és begyakorolni abban maradtunk, hogy: majd lesz valami. A busz kilenc órakor indult, majd következett hat és fél órányi monoton motorzúgás, mi pedig elütöttük valahogy az időt. Amikor odaértünk, a cseh táborvezetők lelkesen üdvözöltek minket. Kaptunk egyen pólót és étkezésre feljogosító karkötőt. A szállás nem pont olyan volt, mint amire számítottunk. Mi azt olvastuk a kemping honlapján, hogy kétszintes saját fürdőszobás faházai vannak. Nos ez igaz is, van olyanjuk, de összesen kettő, amit peresze, hogy nem táborozóknak adnak ki, hanem igazi üdülő vendégeknek. Mi olyan faházat kaptunk, ami 4 személyesnek volt hirdelve az alsó szinten

két darab ágy a felsőn két darab matrac és nagyjából ennyiből állt. Volt még egy szekrényünk, egy műanyag fagyipromóciós asztalunk a hozzátartozó négy darab székkal. Közös konyha és fürdő volt, mint egy átlagos kempingben. A kemping területén található étteremben ettünk, a koszt kifejezetten jó és bőséges volt. Mondjuk, mint kiderült a csehek a krumplit is krumplival eszik.

A programok jól megszervezettek és szigorúan ütemezettek voltak, nem minden nap volt szabadidő csak úgy sétálni a városban. Volt ismerkedési est az első este, meglátogattuk az alpolgármestert, aki csehül köszöntött minket, majd az egyik fő szervező beavatott minket a további eseményekbe (csehül), szerencsére volt fordítónk, aki ugyanúgy szervező volt. Meglátogattuk az **Orlická brána**-t a helyi fesztivált. Vasárnap a helyi kézműves szokásokkal ismerkedtünk, amik jegyzem meg, sokban hasonlítottak a magyarra. Hétfőn lovagi játékokat próbálhattunk ki és tekinthettünk meg. Kedden elutaztunk a fővárosba Prágába, rendkívüli élmény volt, a szokásos turista helyek mellett megtekinthettük a szenátusi palota bizonyos termeit és három óráig azt csináltunk, amit akartunk, mondjuk az egyik sétáló utcán, de az is rendesen tele volt lehetőségekkel, amiknek csak a pénztárcánk szab határt. Volt még slapstick comedy készítés, túra a hegyekben. Ami még a tábor rendkívül fontos eleme: az esti prezentáció. Természetesen a csehek

kezdték, majd franciák, a két német csoport, olaszok, lengyelek és végül mi.

Az előadásunk egy napra esett a slapstick comedy készítéssel és mivel még a bemutatkozónk félig volt csak meg, inkább arra koncentráltunk. A végeredmény szerintem parádés siker volt. A kimondott és az arcokon látott visszajelzések alapján mindenki nagyon élvezte. Először Magyarországról mondtunk pár szót, majd Veszprémről és végezetül magunkról. A tervezési folyamatban már felmerült az, hogy interaktív játékokkal nyújtjuk meg picit az előadásunk időtartamát. Tanítottunk nyelvtörőket, csárdásoztunk és aki mert az beállt mellénk és rövid oktatás után eltáncolta velünk a méltán híres „Nád a házam teteje...” című dalt. Közben kóstolhattak a résztvevők túrórudit, gyulai kolbászt és a nagykorúak rosét és akinek jutott, az egy kis házi pálinkát is. Ez utóbbi kettő, így belegondolva, segíthetett az alapvető jókedv megalapozásában.

A hivatalos lezárása a tábornak egy zenei előadásokkal és izgalmas (cseh, majd arról angolra fordított) beszédekkel megtűzdelt ceremónia volt. Másnap sorban buszra ült minden delegáció. A búcsú meglepően nehéz volt, sohasem gondoltam volna, hogy egy hét alatt ennyire közel kerülünk egymáshoz. Mi utolsók között indultunk, hosszas elköszönés után. Az út hallgatagon indult, a csendet a „Visszamennék!” felkiáltás törte meg, onnantól viszont csak élményeinket taglaltuk.

Beszámolómm végén szeretnék köszönetet mondani Molnár Veronikának, Schultz Zoltán igazgató úrnak és az egész tantestületnek a nevezésért. Veszprém városának a lehetőségért és az anyagi támogatásért, az Európai Városok Szövetségének a program létezéséért. Utas társaimnak a felejthetetlen élményért, Babos Zsófiának a kísérő tanárunknak a türelméért, és minden diáknak, akivel találkoztam az életre szóló emlékéért.

Kedves Máté 11.D

